

UZASADNIENIE

W dniu 05 września 2017 r. Bank (...) S.A. w G. wystąpił przeciwko D. N. o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym co do kwoty 40.437,67 CHF wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10,98 % od dnia 14 lipca 2017 r. do dnia zapłaty od kwoty 37.787,75 CHF, z zastrzeżeniem, że wysokość tych odsetek nie może przekraczać maksymalnych odsetek za opóźnienie. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według nom przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że roszczenie wynika z umowy kredytu bankowego indeksowanego kursem (...), zaś na dochodzoną kwotę składają się: 37.787,75 CHF kapitału niespłaconego kredytu, 491,09 CHF odsetek umownych naliczonych od dnia 12 maja 2016 r. do dnia 26 grudnia 2016 r., 2.142,83 CHF odsetek karnych naliczonych od dnia 13 czerwca 2016 r. do dnia 13 lipca 2017 r., 16 CHF opłat i prowizji (pozew k. 3-6).

Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie sygn. I Nc 457/17 wydał w dniu 02 października 2017 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (nakaz k.27).

Nakaz ten został następnie uchylony w dniu 29 czerwca 2018 r. na podstawie art. 492¹ § 1 k.p.c. (postanowienie k. 30).

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2019 r. D. N. wniósł o oddalenie powództwa (protokół rozprawy k.60).

Na rozprawie w dniu 27 września 2019 r. pozwany wystąpił o skierowanie stron do mediacji. Wniosek ten został oddalony przez Sąd (protokół rozprawy 00:00:53-00:01:27).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 kwietnia 2008 r. D. N. zawarł z (...) Bank S.A. w G. umowę kredytu na kwotę 314.327,20 zł, indeksowanego kursem (...). Celem kredytu było pokrycie części ceny budowy samodzielnego lokalu mieszkalnego w ramach inwestycji realizowanej przez dewelopera (...) S.A. w W.. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z odsetkami i należnościami ubocznymi w 360 równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych – w wysokości i terminach określonych w harmonogramie spłat (umowa k.12-17).

Kredytobiorca przed zawarciem umowy miał przedstawioną przez Bank również ofertę kredytu hipotecznego w PLN oraz został poinformowany o ryzykach, związanych z zaciągnięciem kredytu hipotecznego w walucie obcej i o ryzyku stopy procentowej w przypadku kredytów o zmiennej stopie procentowej (oświadczenie k.20).

W wykonaniu umowy Bank postawił do dyspozycji kredytobiorcy łącznie 86.647,54 CHF t.j. 178.980,01 zł w transzach:

- w dniu 30 kwietnia 2008 r. kwotę 55.471,39 CHF t.j.114.970 zł,
- w dniu 01 września 2008 r. kwotę 15.849,55 CHF t.j. 32.0045 zł,
- w dniu 30 września 2008 r. kwotę 15.326,60 CHF t.j. 32.980,01 zł.

Kredytowane koszty wyniosły 3.535,27 CHF t.j. 7.327,20 zł (zestawienie k.24).

Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy bankowej, nie uiszczał w terminie rat kredytu, doprowadzając do powstania zadłużenia (bezsporne).

Po zawarciu umowy kredytu bankowego D. N. odstąpił od umowy dotyczącej budowy lokalu w ramach inwestycji prowadzonej przez dewelopera (...) S.A. w W. (bezsporne).

W dniu 09 marca 2011 r. deweloper realizujący inwestycję, w ramach której miała nastąpić budowa lokalu kredytobiorcy, dokonał na rzecz Banku zwrotu kwoty 50.690,72 HF, t.j. 160.020,48 zł (zestawienie k.24).

Następcą prawnym pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A. jest Bank (...) S.A. w G. (bezsporne).

Pismem z dnia 24 października 2016 r. bank wypowiedział umowę kredytu, z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia oraz wezwał kredytobiorcę do uiszczenia należności w kwocie 38.181,02 CHF, w tym: 37.787,75 CHF kapitału, 354,90 CHF odsetek zaległych, 22,37 CHF odsetek za opóźnienie, 16 CHF opłat i prowizji – w terminie 30 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Wypowiedzenie zostało pozwanemu doręczone w dniu 15 listopada 2016 r. (wypowiedzenie k. 18-19, dowód doręczenia k. 21).

W dniu 14 lipca 2017 r. bank wystawił przeciwko D. N. wyciąg z ksiąg banku na kwotę 40.437,67 CHF, w tym: 37.787,75 CHF kapitału niespłaconego kredytu, 491,09 CHF odsetek umownych naliczonych od dnia 12 maja 2016 r. do dnia 26 grudnia 2016 r., 2.142,83 CHF odsetek karnych naliczonych od dnia 13 czerwca 2016 r. do dnia 13 lipca 2017 r., 16 CHF opłat i prowizji (wyciąg k.7).

Sąd uznał za wiarygodny zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów i oparł się na nim, dokonując ustaleń faktycznych. Znajdujące się w aktach sprawy dowody z dokumentów nie były kwestionowane przez pozwanego, potwierdzają przedstawiane przez powoda fakty i nie budzą wątpliwości, co do wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego wynika z zawartej w dniu 25 kwietnia 2008 r. umowy kredytu bankowego - udzielonego w walucie polskiej, indeksowanego kursem (...).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 1988 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Definicja umowy kredytu wskazuje, że jest ona umową dwustronnie zobowiązującą. Z jednej strony - bank zobowiązany jest do udzielenia kredytu, potem uprawniony jest do uzyskania spłaty. Z drugiej - kredytobiorca ma prawo domagać się od banku wypłaty kredytu, a potem obciąża go obowiązkiem zwrotu.

Pozwany nie wywiązał się z powyższego ciążącego na nim zobowiązania, czego w toku postępowania nie kwestionował. Ponadto pozwany nie kwestionował przedstawionej przez powoda kwoty wymagalnego zadłużenia, odsetek i sposobu ich naliczenia, opłat oraz należności ubocznych. Nie zgłosił również żadnych wniosków dowodowych zmierzających do weryfikacji twierdzeń powoda. Prócz tego pozwany nie podnosił, by zawarta przez niego umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana.

Na okoliczność wysokości zadłużenia powód przedstawił wyciąg z ksiąg banku w rozumieniu art. 95 ustawy z z 1997 r. Prawo bankowe. Dokument ten obrazuje stan zadłużenia na określony w nim dzień. Wyciąg ten ze swojej istoty ma charakter deklaracyjny. Jako taki (sporządzany ex post) nie może z przyczyn oczywistych stanowić bezpośredniego dowodu treści umowy. Jakkolwiek nie można a priori wykluczyć na podstawie wyciągu z ksiąg banku sformułowania domniemań co do poprawności ustalenia salda, to dowód taki oceniać jednak należy zgodnie z art. 233 § 1k.p.c. przy uwzględnieniu całokształtu materiału procesowego poddanego pod osąd (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 maja 2016 r., sygn. I ACa 1182/15, opubl. LEX).

Stosownie do aktualnej treści art. 95 ust. 1 ustawy Prawo Bankowe, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w

zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych, przy czym stosownie do art. 95 ust. 1a moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Innymi słowy, w niniejszym postępowaniu przedłożony przez powoda dokument miał moc dokumentu prywatnego (art. 245k.p.c.). Oznacza to, iż wyciąg z ksiąg banku stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

W toku postępowania pozwany nie kwestionował wartości dowodowej załączonego do pozwu wyciągu. Ponadto nie zaprzeczył prawdziwości owego dokumentu prywatnego (art. 253k.p.c.).

Sąd doszedł do przekonania, iż w świetle całokształtu materiału dowodowego przedstawionego przez strony, stan zadłużenia pozwanego dochodzony przez powoda w ramach niniejszego postępowania, nie budzi żadnych wątpliwości, zwłaszcza, że pozwany nie przedstawił jakichkolwiek twierdzeń, ani dowodów na odparcie tezy postawionej przez powoda, iż na dzień 14 lipca 2017 r. (data wyciągu z ksiąg banku) posiadał wymagalne zadłużenie w wysokości innej niż 40.437,67 CHF.

Mając na uwadze wynik postępowania dowodowego należy uznać, iż powództwo jest w pełni uzasadnione tak co do zasady, jaki i co do wysokości, nie narusza zasad współzycia społecznego, toteż Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu w punkcie 1 sentencji.

O odsetkach umownych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2¹k.c. Pozwany nie kwestionował daty, od jakiej powód uprawniony był do naliczania odsetek umownych ani wysokości tych odsetek. Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Pozwany jako przegrywający spór obowiązany jest zwrócić stronie powodowej koszty niezbędne do celowego dochodzenia swych praw, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 1.972 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie kuratora ustanowionego dla pozwanego w kwocie 5.000 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 5.400 zł, obliczone stosownie do wartości przedmiotu sporu, zgodnie z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 w brzmieniu obowiązującym zgodnym z Dz. U. z 2016 r., poz. 1667).

Przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną w urzędzie nastąpiło przy uwzględnieniu poświęconego czasu i nakładu pracy pełnomocnika z urzędu, na podstawie § 4 pkt 1 i pkt 3 w zw. z § 8 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

O nieobciążaniu pozwanego kosztami sądowymi w postaci nieuiszczonej części opłaty od pozwu orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 300) w zw. z art. 102 k.p.c., uznając że ściągnięcie owej opłaty jest mało realne.

Zarządzenie: Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.